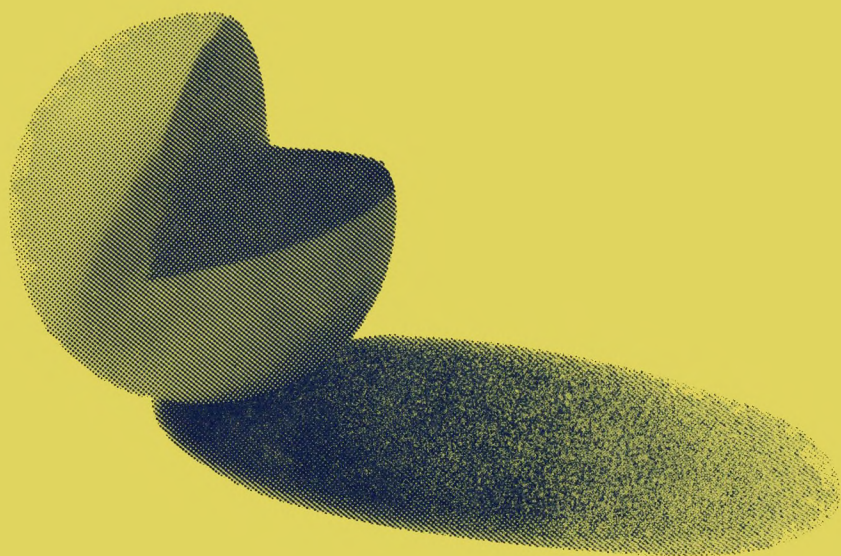

SZŰGYI ZOLTÁN

---

hangosan
és
csendesesen

Szűgyi Zoltán 1953-ban született Adán.
Egészségügyi szakközépiskolát fejezett be
Zentán, jelenleg az Újvidéki
Egyetem Bölcsészettudományi Kara
Magyar Tanszékének
hallgatója. Első verseit az Új Symposion,
prózai munkáit pedig a Híd közölte.
Szerepelt a Versek éve 75 és Versek éve 76
című gyűjteményekben.

SZÚGYI ZOLTÁN • HANGOSAN ÉS CSENDESEN

GEMMA KÖNYVEK 8.

SZŰGYI ZOLTÁN

HANGOSAN
ÉS CSENDESEN

FORUM KÖNYVKIADÓ

„A HANGOS AZ NEM CSENDES,
A TITKOK A CSENDESEK.”

ELSŐ KÖNYV

HA SÖTÉT LENNE

ABLAKUNKON A HIDEG

Ezek a szárnyukat csattogtató
vadlibák,
ötven belőlük,
kétszáz is, ezer,
mind tudják
merre repüljenek,

és a meglőtt katicabogarak,
csörgő gyerekágy, gyerek,
színesek, doboz, kés,
sárga mackó, hasából
kibuggyant fűrészpor,

mind tudják miért,

és hogy duzzadnak,
és felszállnak,
és akkor hullnak csak le
mikor az éj már elmúlóban,
de még senki sem ébred,

(hogy belénk marta magát,
szemünkbe mosolyuk,
fekete arcuk
égő billentyűi,
öklei
mindörökké,)

kinn a sok vad,
ablakunkon a hideg,

döntsünk már mi is
itt a pincében, ketten
te vers és én,

merre s miért

HA SÖTÉT LENNE

Sötét lenne szobánkban
a kék szobában,
rózsaszínben
és a mintásban is,

sötét lenne azon a két barackfán,
melyről már régen levették a hintát,

sötét lenne zsebeimben
ahol az üveggolyókat őriztem,

sötét lenne ott a falon
a szentképek helyett,

sötét lenne a kék hamutartóban
(ahova évekig szórtuk a hamut)

sötét lenne anyám fülbevalóján

sötét lenne szájharmonikám dobozában
abban a kis fekete dobozban
az elefántcsont mellett

sötét lenne feleségem hasában

OTT A FOLYÓ MELLETT

Ott, a folyó mellett
anyám,
a hegyoldalban
pipáznak magukban,

ott a folyó mellett,
már csak a kikövezett
gyalogút van meg,
ahogy az emberek is,
elfut
egy-egy öszvér,

ott, a folyó mellett
anyám,
a bányahegy alján,
ahol a fenyők, a bokrok
játszanak
és néhány gyerek,

ott a folyó mellett,
csak a kiszögezett
kereszt van meg,
és felszáll
néhány apró madár,

ott, a folyó mellett
anyám,
a hegybástya szélein,
ahol a fű, a szél, a szivárvány,

pipáznak magukban,

ahol csak nehezen,
mint bányászkez, hull le
az éj.

OLYKOR A FOLYÓPARTON

Azt hittem
a fenyőfadíszek
éjszakai mulatók
súlyosak és kékek
akár a
terhes folyóban

(a takarítóasszony
köpenyének fehér fölszegéseiben)

azt hittem

bele kell kiabálni
ebbe a csöndbe

csak egy hangot
a bölcsők csillagszóróiból

talán csak egy követ
(az ég megrepedezett völgyeit)

azt hittem
legszebb a virradat
a tenger
népviseletbe öltöztetett madarai

és milyen bátran szóltak
a hangszerek akkor

mint elvérző éjjelek
késő ősszel a Dunán.

FELREPÜLNÉNEK A VÁROSOK

Egy meg nem született
kisgyerekért.

Fiam,
a városokat
galambokkal
ha telefestened,

cirkuszok színes sátraiban
esténként
a mindennapok tűzijátékát
ha meggyújtand,

fiam,
ha elfújnod
a hervadó ablakok
bátortalanul pislákoló gyertyáit,

csak bölcsők lehetnek
ilyen tiszták,

és reggelre
felrepülnének a városok.

AZ ELTŰNT TÓ HIMNUSZA

Ha hallanád
a szívekbe csapódó
vak harmonikást,
az egykori verklit,

arcán legördülnek
a hangjegyek
a hangjegyek,
eltemetik gyöngybe
vésett ráncait,

ha hallhatnád

az eltűnt tó
rozsdás habjait,

ó dobok dübörögnek
nem a szíve dobog.

NAGY TÉL

Az égi kakasok
mégsem tűnhetnek el
a csavargások
füstös állomásain,

akár a csönd is
remegni kezd
az özvegy éjszakák
gyászruháiban,

de ki mer majd
e nagy télbe
belerajzolni
egy vérző galambot

MINT EGYKOR A FÁCÁNVÖLGYBEN

Vizébe lehullott
a nap

barázdát tapostunk
sápadt arcába

mint egykor a fácánvölgyben

koszorút fontak fejünk fölé
a méhek

utak
homokrakások

mélység fölötti
tisztasággal

mint egykor a fácánvölgyben

kampóra akasztva az időt

VIRRADAT

A nagyzenekar fehér hajába túr a szél,
csendesednek a templomok,
először a vakok

a vakok lépnek ki,

hazaindulnak a katonák,
énekelni kezd a város.

HANGTALANUL ESHETETT

Ez az utca is
már csak olyan lett mint a többi,
a lányok sárgába öltöztek
úgy mint
szájharmonika-dobozom,
vagy ez az ember itt,
ki évszázadok óta áll
riadt tekintetével.

Ez az utca is már
csak olyan lett mint a többi,
mondtad,
ahogy az esti fűből
a holdban ülő arcokat néztük,

hangtalanul eshetett,
vagy csak a színek lopták el tőlünk.

MINT AZ ÜVEGCUKORTÓL SÁRGA GYEREKKEZEK

Olyan vagy te,

mint az éjben sétáló özvegyek,
fehérre vasalt plakáttömbök,

a tengercseppek
barátom szemében,

olyan vagy te,

mint a jegyzetfüzetbe rajzolt
cigarettafüst,
béna költő mellére
tetovált falu,

(félelmetes
orgonahangot taposó lány),

lehet, már nem is vagy.

A FALUBA CIRKUSZOSOK JÖTTEK

Anyám,
a faluba cirkuszosok jöttek,
emberek,
kékek
sárgák
fehérek
csókot loptak a mosolyárusoktól.

EGYÜTT KÓBOROLNI

Otthont indultam keresni,
te velem jöttél, vers, együtt kóborolni.

MIÉRT AZ ŐSZÜLŐ VIRÁGOK

Kinn,
a megroggyant hidak alatt,
most úsznak
a mozaik-kacsák.

Fészküket nem lelő
fecskék,

kristály magányuk
megfeszített virágai.

Bölcsen,
mint áradás után
az erdők,

a harangok,
a harangok
és a hegyek
hattyúk büszkeségével

eveznek az égen.

Tavasz lesz.
Nagy tavasz.

Mert,

ha nem lennél,
a jéghideg színpadok
agyonrepedezett deszkáin,
ó hova menekülnél,

mert,

miért a fehér lepel,
miért az őszi virágok.

MIRE GONDOLHATOTT PÁVÁD

Sáfrány Imrének

Mester! Embereid kinőtték vásznukat,
túlélte szemük a tövist.

Az időt rég nem félik
fáid.

Ki rabolja mégis
völgyed virágait?

Mondd! Mester
mire gondolhatott pávád,

s mi jut most eszedbe?

100 PIROS KISHARANG TEMETÉSE

én láttam
meséltem is
hogy ráborul
tenyerünkre a
tégla-sár
beton-hó
fa-kőköcka
vas-narancslé

közben kisüvegeink
szétfolyatták az időt

a virág temetését
én láttam
meséltem is

ne csináljam mondták
napfogyatkozás lesz
elviszi
elefántcsont hamutartóm
falra akasztott hangszerem
őrzött lexikonom
a két kisüveget ha ellopnám a kirakattól
100 piros kisharangot
bal fülembe súgjanak kértem
a bal felem jobban szeretem
a bal a baloldalam
a bal kezem is balról van

ne csináljam mondták
ne csináljam mondták jobb felemnek

én láttam

halotti zenét és mozartot
egy országnak levegőt
100 piros kisharang adott
nagyamám meg pokrócokat
szövőgépét
bal lábával hajtotta meg
repülő hadnagy volt elődje
mondják
belezuhan a harang gongjába

(a haranghalál nem törvényes)

100 piros kisharangot
keresett a falu

én láttam
meséltem is

eltűnt

barátom

(koszorúkat font
ezüstpapírból)

képeit
mikor gipszbe rakta
egy szentképet és
képeit
bal kezével írta rá

„partjainknál nyög a tenger”

(én láttam
meséltem is)

a falu nagyharangját
temetőbe húzták
a föld nem akarta befogadni
sírját láncra verték
fel akarták emelni
a kápolnából lesték
felemelik-e
testüket
a fatörzseket

100 piros kisharangot

(városokig
honvágny nélkül)

GONG

megkerülve a kápolnát
a sírra dobták

meséltem is

az újságárus
a harangok kinevették
emlékszel
a jobb kezét

a kisharangot fülembé tedd
mondtam
a balba
arra ébredjek

emlékszel

100 piros kisharangot
próbáltál bal fülembe dugni
tél volt és hideg
mondtad az újságáros
nem fértek bele
a piacról hoztál egy embert
a temetőcsőszet hívtad
a fejő asszonyt
nem fértek bele

mondtad

én láttam
meséltem is

hogyan ráborul
tenyerünkre
100 piros kisharang

MÁSODIK KÖNYV

BUZUKIRA ÍRT DALOK

*„Megy a bajó vízen át,
a holdba menne át,
ám mégsem megy,
mert a vízen, mindig vízen megy”*
(Gál Ildikó, született 1968-ban)

FEHÉR MADÁR

Szobrok, esők, harcok,
magános lovasok,

nem pihennek még.

Hullámjaiban haldoklik
tengerem,
(apró szívéből
buggyanó vér)

tükrén alig hallhatóan
röptében agyonfagyott

nagyszárnyú
fehér madár.

NÉZEM HALLGATOM

Az elhagyott vizek
mámor dalában,

nézem,
hallgatom,

lepke szálldos
sebzett mezők felett,

nedvesen még
áztató esőktől,
legyilkolt könyvek,
átlótt verssorok.

Valahol most ölik
éjem, tengerem,

most ölik,
most ölik
az éjszakák szegyenében
e durcás csendet

nézem,
e halk
kivégzéseket,

a hegyek üvöltő
harangjait

hallgatom

és nem szól, lélegez
senki sem.

CHEYENNE

Ej,
kis cheyenne
ha tudnád,
mögötted
terhes maradt az idő.

Kiságyadban
lefaragott tornyok,
fiákerkerekek,
apró kezeidből
fénylőn szivárgó tenger.

Ej,
kis cheyenne
ha tudnád
feldíszített hazák
és tengerek,

az egész világ
zenefoszlány lett csak,
egy rozsdamarta
szaxofonból.

Kis cheyenne,
a te álmod volt a tenger,
(most vérző partján állunk)
melyben mindenki
saját áriáját énekelné,

ej,
kis cheyenne,
magunkra maradtunk.

HATTYÚDAL

Felállt az elképzelt kórus
a falu főterén
elkezdte
elképzelt hangversenyét

a kőkockák még fehérek
az este sötétkék

egy kapualj titkában

megpatkolt diófák
hab szülte sirályok
deszkafalba vert játszóterek

(ha hallanák a földbe épített
városok sikolyát)

a megbarnult ráncokban
borzalmas fehérség
feldíszített rögök
elhervadt gyertyák

fehér kőkockákba
mártott apró madarak

ó szél
ó emberek

gyászemberek
hintók
harangok
halkan mormolt monológok

Az elképzelt kórus
csak énekelte
elképzelt hangversenyét

eső áztatta már
a falu főterét

és az
egyforma gyerekek
(haldokló nagy hangszerek)

hattyúdalt álmodtak
egy elképzelt kórusért

GÖRÖG TÁNC

Forgattam, pörgettem,
hajába masnit kötöttem,

megfogtam,
kendőbe csavartam,

csomót kötöttem,

összegyűrtem,
bárkába ültettem,

tengerbe öntöttem.

Nehogy a szél, a hajók,
nehogy a kincskeresők,

nehogy a jósök
a jósök merev ujjain át

masniját megoldják.

MEGLESTEM ÉJJEL A TENGERT

Meglestem éjjel a tengert,
éjjel a tenger fél.

TENGEREK ÉNEKE

A tengerre gondoltunk

emlékszel a tengerre gondoltunk
találgattuk
kék-e
vagy sárga
lehet nincs is színe

színtelen mint szobád ablaküvege
mert a te szobádnak nincs ablaküvege
és szobád sincs
pedig a tengert
a tengert
szeretted volna
az ablakfélfák közé
szorítani

Akkor sokat énekeltünk

(valahogy túl sósak ezek az emberek
mondtad
talán a levegő tette azzá őket
vagy túl sokáig építették a partot)

mintha a sátrak is
a kis sátrak
felugráltak volna
a forró homokról

Ahogy megláttunk

ahogy megláttunk
nem is te voltál
hanem a hullámok
a hullámok
ahogy a partra dobáltak tenger

Azt hittük halott vagy

azt hittük halott vagy
piros csillagokkal
habjaid
szögesdróttal elkerítve

Pedig a tengert

pedig a tengert
szeretted volna
az ablakfélfák közé
szorítani

VIVIENNE

Most ismét sötét a nézőtér,
sötétek a deszkák,

hamvadó arcod nézem,
hajóparázs,

hullámzó barázdák,
dobcsörgővel írt festmények.

Hamvadó arcodban
szemeid
kövek,
hamukövek,

mint levélbárdok
hullásukban

ingembe rejtőzött
sárguló romok,

(hazarepülő óriásmadarak,
üresen ringó hintaszékek).

Nem,
ne a dobokat, Vivienne,

az elsétáló
napéjszakák
apró érmei
hullnak azokba,

hangtalanul
és nagyon súlyosan,

mint vasba font
hervadás;

az ég hajói ők,
az ég apró fekete hajói,

fekete éjszakáink
virradó vitorlásai.

A szégyentelen napokra emlékezz,
Vivienne, a kagylófürtök ünnepére,

meghaltak
meg már.

Most sötét hajú árnyaid
hangtalanul a vízen,
csendesek a völgyek,
arénák, hangszerek.

Ne
a hangszereket, Vivienne,

ne
e szobrok oszlopaiba
vésett
arcok korszait,

bennük jeget vert a döbbenet
s a síp intelme nyúl szívükbe.

Nézd faragott homlokuk
végtelen mezejét,

ők,
ők
és a kegyetlen kürtök
riadt szivacsalai,

ezt az összeomlott mezőt
nézd,

szívd tüdődre
formátlan szikláit,

ne félj
Vivienne,

mélyre szívd őket,
mélyre,

hol csak örök színházad
nagy temetőjét őrzöd.

HARMADIK KÖNYV

A KÖLTÉSZET HATALMA

MINDEN NEVEK FELETT
(mond naponként megmenteni
akartál)

MONDD NAPONKÉNT

Évek óta,
évek óta
ezek a földből vert falak is,
mint félbemaradt mondatok.

ÉG

Örök. Végtelen.
Itt-ott foltos.
Minden ég.
Kegyetlen.

EGY CSATATÉR EMLÉKE

Jobbról kivont karddal a fekete páncélos sereg.
Balról fehér öltözékben, fehér pajzsokkal.
A mező közepén szétlőtt
galamb.

HARCTÉR

Vacogó lovacsákák.
Nincs más.
Csak lovacsákák.
Vacogók.

GYEREKET TARTÓ NŐ

Távolba helyezett templomtorony. Lepkék.

Apró rideg szemek.

Bal kezében melléhez szorítva: a gyerek.

Bénán csüngő jobbában hervadt harangvirág.

VIRÁGOSKERT KÉT FÁVAL

Lángoló tulipánok.

Parázsló kérgű fák.

DISZNÓ

Fehér szőre-bőre.
Füleiben stigma,
orrában kapocs.
Csúcson áll: a disznó.
Bámul a semmibe.

KÖVEK

Hátukon tátongó sebek.

Viaticum.

Vízi hadsereg.

Csendes halálfejek.

HABOK

Gyerekek.
Hánykolódnak
egyforma kis
fehér koporsóikban.

SIRÁLY

Tunya felhőkből
lopja egérnyi halát.
Sikongó. Jajongó.
Szomorúfehér madár.

TÉR SZÖKŐKÚTTAL

Apró kőkockákkal kirakott tér. Gázlámpák.
A toronyház bejáratánál kétoldalt szobrok.
Előtérben
lerombolt szökőkút.

VÁR ZÁSZLÓVAL

Füsttől fekete lőrések. Üresen hagyott bástyafalak.
Megüszkösödött árbocrúd, rajta
átlótt zászló.
Hegyében fehér madártoll.

SZOBOR

Mezítelen teste kőből faragva.
Könyékben behajlított jobb karján
széttárt szárnyú madár.

Mellében kés.

IKONOK

Megrepedt keresztfákon
mozaikszakállú istenek.
Mozaiklángú gyertyák.
Fehér zsebkendőbe temetett szűzi arcok
fehérségen átsárgálló könnyei.
Alvó mozaikgyermek,
fölötte
mozaiknap.

HOLD

Éppen csak a tenger felett.
Jobb feléből hiányzik
egy maroknyi rész.
Öreg.
Meggyötört.

EMLÉKMŰ

Bronzba öntött
lovas.
Kezében kivont karddal.
Egyedül.

SZÜLŐVÁROSOM

Szulóvárosom büszkesége
a kék ég.

A KÖLTÉS ZET HATALMA

Asztalomon a vers,
nézzük egymást keményen.

Megölni készülök,
kezem emelem,

Ő ül csak
nem mozdul el.

Azt várnám
felugrik, kimenekül az ablakon,
s ő ül csak fehéren,
bátran szemembe les.

Azt várnám
felkiált,

azt várnám
fiókomból előmasíroznak a sorok.

Nézem:
felemelve kezem
s nem történik semmi sem,
nem történik semmi sem.

MI KÖZÖM A TÖBBIHOZ

Szúr a levegő
fájó a só

honnan
való vagyok

EGYETLEN MARÉKKAL

Egy marékkal kellene csak több,
egyetlen marékkal.

Ez az a vers,
mikor ébred az idő,

s nem múlásában,
létében fáj.

CSAK EGY KÁVÉSCSÉSZÉVEL
KELL NEKEM
EBBŐL A VÁROSBÓL

Nem lobbannak már
az utak,
folyók,
nem robban a tél,

égbe szökött
a város,
értelmetlen
és halott.

DIÓFA ESTÉK

Egypár ötvenöt éves csizma
megérintettem volna

itt nyugszik
itt nyugszanak

születtek
meghaltak.

LÁTTAM A NAPOT

Lehullott, megölten,
nem kiáltott,

előbújtak gyilkosai
a csillagok.

MINDEN ALKONYATKOR

Összezúzni
e porcelánszobák
üveghajóit,

mindent,

a lelket ne csak,
az összetörtet.

MÁS ALKONYOK

Nem jajong itt senki sem,
csak egy elfáradt század
tévedt e kis éji szobába,
nem szólhattam, tovaszökött

nem is köszönt.

„MÉGIS HA VÉGLEG ALKONYUL”

Mégis ha végleg alkonyul
és a fehér papíron
nem a szó már,
vér fröccsen szét,

nyúlunk-e majd újabb papírért,
késért, itatósért.

A NAGY ÁLMOK UTÁN

Ismeritek Basiet?
ráncait?
a kiizzadt tenger csordogál
homlokán,

ismeritek Basie
kegyetlen ablakát?
(belülről a nagy függöny,
kinn a kötelező virág),

ismeritek börtönében tartott
fehér billentyűit,
súlyos kezeit,
burokban felejtett gyermekeit?

(Eljár olykor hozzám,
nem, nem beszélünk,
odaül a sarokba,
nem nevet,
nem riad,
nem néz az égre,
mindent lát, érez)
Emlékszel apámra, Basie?
arra a kis furcsa öregre,
azt mondtad, olyan mint az idegdúc,
mint egy nagy ideg,

mit is csinálnék
Basie, nélkülöd

ki öntözné e zöld virágot,
az egyetlen,
ami még lélegzik,
melynek virágát
a mi párizsunk
tán le sem köpné,

ki ülne még le
elkockázni
egyetlen éjjel
a nagy álmokat,

ki vágna
homlokába a halálnak

Mit nézel, Basie?
a prostituáltak asztalát?
(fiókjaiban
vérpor)

ránézel csak,
s mint harangzúgástól a dobhártyák,
durrannak el
az agyonszáradt lelkek,

mit nézel?
a képeket? kertet?
lassan nőnek, Basie, a fák,
valóban, mit is csinálnék nélküled

ütne-e valaki ilyen horpadást
bármely század páncélján,
bírnák-e fogaik a követ,
marcangolni az eget,

merre vannak?
tudod-e Basie

kik Aeneisbe harapnak,
Attikába,
minden ecsetvonásba,
minden tenger szívébe.

Tudod, Basie, tudom,
és tudja a mi párizsunk.

Ne keresd,
az órák volt csak,
minden pillanatban
üt már egy nagyot, erőset.

Elfogy
a papír,
a szó, a lélek,
ti nem ismeritek Basiet.

Nem. Nem harcmezőn,
de elesett,
elfelejtette:
örökké kellene élnie.

MEGMENTENI AKARTÁL

Te csöpögő szírom,

szólnék,

harapd szét ajkad,
melledben
mozdulatlan hagyd
a kést.

Figyelj,
elhagy bennünket
ismét a pillanat,
hónap, év,

e kfn, nem lehet örök.

Mondanám,

nem félek,
pedig egyre
látom csak,
ahogy álombeli lovaim
valamely kivégzőtéren vesztek,
én is eltűnök.

TARTALOM

ELSŐ KÖNYV

Ha sötét lenne

Ablakunkon a hideg	9
Ha sötét lenne	11
Ott a folyó mellett	12
Olykor a folyóparton	14
Felrepülnének a városok	15
Az eltűnt tó himnusza	16
Nagy tél	17
Mint egykor a fácánvölgyben	18
Virradat	19
Hangtalanul eshetett	20
Mint az üvegcsukortól sárga gyerekkezek	21
A faluba cirkuszosok jöttek	22
Együtt kóborolni	23
Miért az őszi virágok	24
Mire gondolhatott pávád	26
100 piros kisharang temetése	27

MÁSODIK KÖNYV

Buzukira írt dalok

Fehér madár	33
Nézem hallgatom	34
Cheyenne	36
Hattyúdál	38
Görög tánc	40
Meglestem éjjel a tengert	41
Tengerek éneke	42
Vivienne	44

HARMADIK KÖNYV

A költészet hatalma

Mondd naponként	49
Ég	50
Egy csatatér emléke	51
Harctér	52
Gyereket tartó nő	53
Virágoskert két fával	54
Disznó	55
Kövek	56
Habok	57
Sirály	58
Tér szökőkúttal	59
Vár zászlóval	60
Szobor	61
Ikonok	62
Hold	63
Emlékmű	64
Szülővárosom	65
A költészet hatalma	66
Mi közöm a többihez	67
Egyetlen marékkal	68
Csak egy kávéscsészével kell nekem ebből a városból	69
Diófa esték	70
Láttam a napot	71
Minden alkonyatkor	72
Más alkonyok	73
„Mégis ha végleg alkonyul”	74
A nagy álmok után	75
Megmenteni akartál	78

SZÚGYI ZOLTÁN
HANGOSAN ÉS CSENDESEN

Szerkesztő: Kovács-Ács Károly

Sorozatterv: Kapitány László

Műszaki szerkesztő: Illés Lajos

Korrektor: Ibrajter Éva

Készült a Forum Lap- és Könyvkiadó Vállalat nyomdájában

Újvidék, 1977.

